

Princeznovská pravidla

TRADIČNÍ
POHÁDKOVÝ
SVĚT...

... ALE ONA
NENÍ OBYČEJNÁ
PRINCEZNA.

PHILIPPA
GREGORYOVÁ

Ilustrace Chris Chatterton

**Princeznovská
pravidla**

Text copyright © Philippa Gregoryová, 2020
Illustrations copyright © Chris Chatterton, 2020
Cover design copyright © HarperCollinsPublishers Ltd., 2020
Translation © Kateřina Chocholová, 2023
Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., 2023
All rights reserved

PRINCEZNOVSKÁ PRAVIDLA

Z anglického originálu *The Princess Rules*,
vydaného nakladatelstvím HarperCollins Children's Books v roce 2020,
přeložila Kateřina Chocholová
Redigovala Iveta Poláčková
Korektury Adéla Lapáčková
Odpovědná redaktorka Kateřina Eliášová
Sazba ITEM, spol. s r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín???
Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v edici BRIO v roce 2023
Vydání první

ISBN 978-80-276-0584-2

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

Princeznovská
pravidla

PHILIPPA
GREGORYOVÁ

Ilustrace

Chris Chatterton

Pro Freddieho a Sebastiana

Obsah

Princezna Květuše 9

Květuše a vlci 75

Květuše a obr 153

Princezna Květuše

KAPITOLA PRVNÍ

*Květušini rodiče selžou
a neotevřou okna, aby jimi
mohl přiletět čáp a hodit
po nich miminko.*

Před nějakou dobou (to znamená, že nevím přesně kdy, ale zase tak dávno to nebylo) v zemi zvané Sedm království si král s královnou velmi přáli syna. Čekali a čekali, až jednoho dne řekla královna svému muži: „Mám pro tebe novinku. Budeme mít nádherného chlapečka!“

„A až vyroste, bude z něj král,“ odpověděl

král, který měl velkou radost. „To je ale báječné překvapení.“

Ale když se děťátko narodilo, nebyl to chlapec. Byla to holčička.

Pro krále a královnu to byl velký šok, ale protože byli urození, usmáli se a odnesli dítě vysokými dveřmi na balkon, aby mohli všem zamávat. Předstírali, že jim nevadí, že je to holčička, i když počítali s chlapečkem, a za krátko si ji zamilovali. „Kromě toho,“ řekl král, „si bezpochyby vezme za muže hezkého bohatého prince a pak budou vládnout jeho i našemu království. U velryby!“

„Budeme jí říkat Květuše,“ prohlásila královna. „Princezna Květuše.“

I když měli zpočátku dobré úmysly, byli král s královnou strašně nedbalí rodiče. Zpackali křtiny tím, že pozvali úplně všechny, takže nikdo nebyl šíleně uražený. Nevpadly tam žádné zuřivé čarodějnice, které by na dítě uvrhly neblahou kletbu, nikdo ho neproměnil v myš. Král s královnou holčičku úplně zapomněli zamknout ve vysoké věži, aby mohl princ vyšplhat po jejích vlasech a zachránit ji, nezakázali jí příst ani ji nevarovali před ostrými jehlami. Řekli jí, že nemá běhat s nůžkami v rukou, ale to je pohádkové princezně k ničemu – to je prostě normální. Nestahovali ji do těsných šatů, aby měla tak tenoučký pas, že by ho princ mohl sevřít dvěma prsty téže ruky. Nekrmili ji otrávenými jablky a nezavřeli ji do skleněné rakve.

Královna byla mimořádně ledabylá – odmítla zemřít a zanechat dceru kruté maceše, která by ji nutila pást husy nebo sedat na uhlicích.

Nechali Květuši dělat, co si zamane, a proto byla částečně jejich vina, že si princezna neosvojila Princeznovská pravidla. Namísto toho vyrostla v radostnou, hlasitou, panovačnou, šťastnou dívku, která ráno jezdila na svém koni Želíkovi a odpoledne pracovala s rodiči v královské kanceláři. Zvláště ráda odpovídala na stížnosti ohledně výdajů a zbytečnosti královské rodiny. Většinou s nimi souhlasila. „Jsme o studně rosmařilí,“ napsala ve svých šesti letech.

„Takhle to rozhodně nemůžeš poslat!“ řekl král.

„To je roztomilé,“ řekla královna a hodila dopis do koše.

Květuše kamarádila s princeznami, které studovaly Princeznovská pravidla a chovaly se přesně podle nich. Květuši se líbily jejich vlasy, zlaté a tak dlouhé! Měly i krásné oblečení – bohatě vyšívané věrnými venkovany. Nosily nádherné boty – maličké a ručně vyrobené z hedvábí. Ale jejich dny ji k smrti nudily!

Ráno vstaly, umyly si obličej a natřely si tváře, ruce a nos. Pak nastal čas na snídani. Pily horkou vodu a někdy zelený čaj. Princeznovská pravidla hovořila o snídani jasně: „Princezny žijí ze vzduchu.“ Oblékly se a to

jim trvalo hodiny, protože nosily spodničky a tílka a sukničky, krásné šaty, a dokonce i špičaté klobouky zvané heniny. Když si to všechno navlékly, byl čas oběda.

Odpoledne byly tak unavené, že si dokázaly leda tak trhat obočí.

Večer říkaly, že se nudí.

„Co děláš ty celý den?“ ptaly se Květuše a udiveně na ni zíraly. Na koni jezdila v kalhotách a košili a ve svátek nosila sukni nebo šaty.

„Učím se, jak vládnout Sedmi královstvím, až budu velká,“ oznámila jim. „Mám spoustu nápadů.“

„Nápadů!“ Všechny byly úplně zděšené. „My nápady nemáme! My máme pravidla.“

Ale Květuše si myslela, že by každý měl bydlet v domě tak velkém, jak potřebuje. Takže rodiny se spoustou dětí nebo takové, které bydlely s přáteli, by měly mít největší domy a menší rodiny by měly mít menší domy.

„Vlastně to zní docela rozumně,“ řekla královna, která měla plné zuby utírání prachu ve sto čtyřiatřiceti královských pokojích.

Květuše si myslela, že by každý měl dostávat plat, ať už pracuje, nebo ne. Lidé by měli být placeni za zahradničení nebo přemýšlení, za malování a běhání. Otcové by mohli zůstat doma a starat se o děti, a když by ženy chodily do zajímavých zaměstnání, vracely by se do čistých, uklizených domovů.

„To by nefungovalo,“ řekl král, kterému se nechtělo utírat prach ani v jednom nebo ve dvou, natož ve sto čtyřiatřiceti pokojích.

Květuše se zasmála a šla se projet na kánoji ve vodním příkopu. „Víš, ona vůbec není jako normální princezna,“ stěžoval si král královně. „Myslím, že jsi někde udělala něco hodně špatně.“

„Však ona si časem najde svou vlastní cestu,“ uklidňovala ho královna. „A protože se narodila a vyrostla jako princezna, časem přirozeně přijme Princeznovská pravidla. Nemyslíš?“